

AdevarulPrezent.com

Pe Orice Cale, Cu Exceptia Uneia

Written by Dennis Priebe

În articolul intitulat "A Pacatui Sau a Nu Pacatui," am observat ca Norman Gulley este dispus sa accepte umanitatea Domnului Isus din toate punctele de vedere, cu exceptia pacatului. Deoarece defineste pacatul ca fiind natura umana cazuta, el trebuie sa insiste asupra faptului ca Domnul Hristos nu a luat asupra Sa aceasta natura cazuta, sau cel putin aspectele care implica pacatul. Aceasta pozitie conduce la câteva idei interesante, pe care le expune în articolul sau din *Adventist Review*.

Imaculata conceptie (miraculoasa)

Norman Gulley crede ca Domnul Isus a luat asupra Sa, atât o natura cazuta, cât si una necazuta. "În fiinta Sa a existat o natura degradata, asemenea naturii noastre, dar si o natura nedegradata, diferita de natura noastra" (AR, 26 aprilie, 1990). Dar legile obisnuite ale ereditatii, nu permit mostenirea unei naturi "degradate" lipsite de caracteristici "degradate". De aceea, Gulley ofera cale de rezolvare a acestei situatii contradictorii. El nu favorizeaza solutia oferita de Catholicism, cunoscuta ca imaculata conceptie. "În locul imaculatei conceptii, exista o conceptie miraculoasa prevazuta de catre Scriptura" (AR, 25 ianuarie, 1990). Cu alte cuvinte, deficientele genetice ale Mariei au fost modificate de catre Duhul Sfânt, astfel încât sa-I poata transmite Domnului Hristos o ereditate unica, total diferita de ereditatea pe care o mostenim noi.

Explicatia pare rezonabila pentru aceasta dificila problema. Dar suntem nevoiti sa punem o întrebare: Se afla explicatia aceasta în armonie cu inspiratia? În Romani 1:3, apostolul Pavel spune: "Ea priveste pe Fiul Sau, nascut din samânta lui David, în ce priveste trupul". Raspunsul lui Gulley este ca Domnul Hristos a fost doar partial si nu complet nascut din samânta lui David. Cea mai clara declaratie a Spiritului Profetiei cu privire la acest subiect se afla în DA 49. "Asemenea oricarui copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a ereditatii. În ce anume au constat aceste rezultate este aratat în istoria stramosilor Lui pamântesti. El s-a nascut cu aceasta natura ereditara". Exista aici, cel putin o aluzie, care sa sustina faptul ca natura mostenita de catre Domnului Isus a fost doar asemanatoare, si nu identica naturii celorlalti oameni? Ellen White declara, în mod evident, tocmai opusul acestei idei, spunând ca ereditatea Domnului Hristos a fost exact aceeasi cu a stramosilor Sai. Unul dintre stramosii Domnului Hristos a fost Set, iar despre Set, Ellen White spune: "Asemenea lui Cain, Set a mostenit natura cazuta a parintilor sai" (PP 80). Oricare ar fi ereditatea mostenita de Set, Domnul Isus a primit-o prin intermediul aceleiasi legi naturale. Aceasta este singura concluzie posibila la care se poate ajunge din pasajele de mai sus, iar unicul

motiv pentru care declaratiile prezentate nu sunt acceptate la adevarata valoare, consta în ideile preconcepute despre natura pacatului.

În cartea sa, *The Humanity of the Saviour*, Harry Johnson se exprima în maniera cea mai simpla si precisa. "Nu exista nici o dovada care sa sugereze ca lantul ereditatii dintre Maria si Isus ar fi fost rupt" (London: The Epworth Press. 1962, p. 44). Aici este un aspect crucial. Gulley afirma ca lantul ereditatii a fost rupt partial. Unde se afla dovada acestui fapt, cu exceptia speculatiei teologice?

Unul dintre scopurile dezvoltarii doctrinei imaculatei conceptii în Biserica Catolica, a fost acela de a-L proteja pe Domnul Isus de orice urma a pacatului. Daca Maria nu a avut o natura cazuta, atunci, cu siguranta, Domnul Isus nu a putut mosteni de la ea o natura cazuta. În prezent, protestantii resping doctrina imaculatei conceptii, pe baza faptului ca nu se afla în Scriptura, ci se întemeiază pe speculatiile teologice privitoare la natura pacatului. Dar protestantii sunt nevoiti sa rezolve aceeasi problema ca si catolicii. Deoarece împartasesc ideea ca natura cazuta înseamna pacat, protestantii, de asemenea, trebuie sa-L protejeze pe Domnul Hristos de orice urma a pacatului. Ei realizeaza aceasta protectie teoretica, în maniera sugerata de Gulley si anume, afirmând ca natura cazuta a Mariei, a fost transmisa doar partial lui Isus. În pânțele Mariei a avut loc un miracol special, astfel încât, Domnului Isus sa nu-I fie transmisa de la Maria, nici o tendinta sau impuls mostenit spre pacat. Gulley denumeste aceasta lucrare: "miraculoasa conceptie".

Însa adevarata problema este urmatoarea: Vom accepta noi declaratiile simple si directe ale inspiratiei, sau rationamentele teologice pe care tocmai le-am enuntat? Ca biserica, noi declaram ca respingem doctrina imaculatei conceptii, dar, când ajungem în punctul cel mai critic, apelam tocmai la explicatiile acestei doctrine cu privire la nasterea lui Isus. Noi respingem ideea ca Maria a fost fara pacat si respingem învățătura ca Maria nu i-a transmis nimic Domnului Isus, din punct de vedere ereditar, dar în acelasi timp, când ajungem la subiectul dorintelor si tendintelor pacatoase, acceptam fara retineri varianta unei fragmentari partiale a lantului ereditar. Aceasta este pur si simplu o versiune modificata si ceva mai subtila a doctrinei imaculatei conceptii. Oare suntem noi cu adevarat siguri ca ne aflam în afara Bisericii Romei? "Miraculoasa conceptie" sustinuta de Gulley constituie, de fapt, o progenitura venita direct pe linia teologica a imaculatei conceptii. Rationamentul prezentat de Gulley aici, conduce la o idee foarte ciudata, prezentata doar cu câteva propozitii dupa aceea. "El trebuia sa fie una cu noi în natura, dar nu una cu noi în pacat" (AR, 25 ianuarie, 1990). Aceasta înseamna ca Domnul Hristos trebuia sa fie una cu noi în natura, dar nu una cu noi în natura si fapte. Este un rationament ciudat, nu-i asa? Cum a fost ispitit Domnul Isus?

Gulley sustine ca, în Domnul Isus, nu exista nimic pacatos, care sa raspunda ispitelor lui Satana. El spune ca singura ispita la care era supus Domnul Isus a fost aceea de a-Si folosi pasiunile si imboldurile Sale nepacatoase, într-o maniera incorecta. "Sursele inspirate nu vorbesc nici unde despre faptul ca Satana a facut apel la anumite înclinatii cazute, pe care le-ar fi avut Domnul Isus, deoarece El a fost fara pacat, prin natura" (AR, 1 februarie, 1990). Sa privim câteva surse inspirate. "Biruinta câstigata a fost prevazuta, nu numai pentru a constitui un exemplu pentru cei care au cazut sub influenta puterii apetitului, ci si pentru a-L califica pe Rascumparator pentru lucrarea Sa speciala de a atinge cele mai mari adâncimi ale nenorocirii omenesti. Experimentând în propria Sa Fiinta puterea ispitelor Satanei si a suferintelor si infirmitatilor omenesti, El putea sti cum sa-i aline pe cei care trebuie sa depuna

eforturi pentru a se ajuta singuri" (RH, 18 martie, 1875). Deci, în ce a constat puterea ispitelor Satanei? Inspiratia ne spune ca "cele mai puternice ispite pe care le suferim (El si noi) vor veni din interior, deoarece El a trebuit sa lupte împotriva înclinatiilor inimii firesti" (Christ Tempted As We Are, p. 11). Daca cele mai puternice ispite la care suntem supusi, vin din batalia noastra împotriva înclinatiilor inimii firesti si daca Domnul Hristos a experimentat în propria Sa Fiinta puterea ispitelor Satanei, atunci, este evident ca acele înclinatii existau si în Domnul Hristos. Daca noi ar fi trebuit sa suportam ispite pe care Domnul Isus nu le-a suportat, atunci, pe temeiul acestui aspect, Satana ar putea dovedi ca puterea lui Dumnezeu este insuficienta pentru noi. . . . El a îndurat fiecare încercare la care suntem supusi noi" (DA 24). În mod clar, noi suportam încercari, zi de zi, din leagan si pâna la mormânt, iar daca Domnul Isus ar fi fost scutit de aceste încercari interioare zilnice, Satana ar putea sustine insuficienta puterii lui Dumnezeu din acest punct de vedere.

Pornind de la presupozitiilor sale cu privire la natura pacatului, Gulley a formulat o teorie foarte interesanta cu privire la ispitele suferite de catre Domnul Isus. "Deoarece natura Lui umana a fost fara pacat, Domnul Isus nu a putut experimenta presiunile pacatoase launtrice pe care le sufera oamenii cazuti. Dar, în calitate de exemplu al nostru, a fost necesar ca El sa experimenteze un echivalent al intensitatii ispitei, ramânând în acelasi timp o fiinta umana fara pacat. . . Pe masura ce se scurgeau cele 40 de zile de suferinta, foamea Lui teribila a ajuns echivalenta cu cele mai rele porniri pacatoase pe care le-a simtit vreodata un om. . . . În timpul celor aproape sase saptamâni de post, natura Sa umana a devenit atât de slabita si de epuizata, încât dorinta Lui pasionata de a mânca a devenit egala cu pasiunile pacatoase ale oamenilor" (AR, 1 februarie, 1990). Aceasta teorie, care spune ca natura fara pacat a Domnului Isus a fost sustinuta în mod supranatural în timpul celor patruzeci de zile de post, astfel ca pasiunile Sale nepacatoase s-au intensificat într-o asemenea masura, încât au devenit atât de puternice ca ale celui mai rau pacatos, este doar - o teorie lipsita de orice sustinere din partea vreunei dovezi din Biblie sau Spiritul Profetiei. Calea de a raspunde la o asemenea teorie este destul de dificil de gasit, deoarece este atât de lipsita sustinere inspirata, încât apartine doar domeniului speculatiilor si al presupunerilor. A sugera ca o foame teribila poate ajunge atât de intensa, încât sa fie în vreun fel, echivalenta cu tendintele noastre spre egoism, mândrie, gelozie, furie, disperare si altele; si a presupune ca biruinta Domnului Hristos asupra foamei, ne învata cum sa tratam înclinatiile noastre pacatoase, atinge cu siguranta limita inventivitatii în fabricarea unei teorii concepute cu scopul de a pastra o presupozitie îndragita, dar nesustinuta de nici o dovada. Daca privim si dintr-un alt punct de vedere evidenta erorii este chiar mai convingatoare. În loc ca apetitul fara pacat al Domnului Isus sa fie intensificat pentru a se asemana poftei noastre pacatoase; atât în timpul postului, cât si în permanenta dupa aceea, Domnul Hristos Si-a supus propriul apetit pacatos, sub controlul absolut al Duhului Sfânt, aratând ca, asemenea Lui, omul cazut poate câstiga biruinta deplina. În notele de subsol, Norman Gulley face referire la Steve Wallace, caruia îi acorda creditul pentru dezvoltarea acestei "viziuni" asupra ispitirii lui Hristos. Ar trebui subliniat aici ca punctele de vedere exprimate de catre Gulley si Wallace cu privire la natura pacatului si la natura lui Hristos sunt remarcabil de asemanatoare, atât de asemanatoare, încât nu exista nici o deosebire semnificativa în ideile lor.

Asemanarea

Gulley crede ca asemanarea Domnului Isus cu omul, pe care Romani 8:3 o descrie spunând ca El S-a nascut cu o fire "asemanatoare cu a pacatului" (asemanatore firii pacatoase - n.tr.),

ar trebui comparata cu faurirea sarpei de arama pe care Moise l-a înaltat în pustie. "Întocmai precum sarpele de arama semana doar cu un sarpe adevarat, tot astfel Isus cel fara de pacat a preluat doar o natura ,asemănătoare cu a pacatului" (AR, 8 februarie, 1990). Este destul de important faptul ca, exact acelasi cuvânt, în aceeași forma originala din greaca, este folosit și în Filipeni 2:7, în expresia "asemenea oamenilor". Oare intentiona Gulley sa spuna ca Domnul Isus avea doar înfatisarea unui om, dar nu era o fiinta umana reala? În loc de a apela la un autor biblic total diferit și la un context diferit pentru a explica acest termen, pare mult mai logic și mai corect din punct de vedere contextual, sa interpretam Romani 8:3 cu ajutorul expresiei paralele din Filipeni 2:7. "Asemănator" este pur și simplu opusul cuvântului "diferit", indiferent cât de mult urmarim sa ajungem la acest înțeles, prin intermediul presupozitiilor noastre.

Ascultare desavârsita?

Rationamentele teologice ating punctul sensibil, în momentul în care sunt aplicate în mod practic în experienta personala. Poate un creștin nascut din nou, în a carui inima locuieste Domnul Hristos, sa asculte în mod desavârsit de legea lui Dumnezeu? Poate un creștin îndreptat și sfânt prin credinta, sa traiasca o viata fara pacat? Raspunsul lui Gulley la aceste întrebări este clar: Nu înainte de proslavire. "Legea pretinde, atât o natura fara pacat, cât și o viata fara pacat" (AR, 8 februarie, 1990). Deoarece nu putem avea niciodata o natura fara pacat, rezulta ca nu putem asculta legea în mod desavârsit. "În mod evident, omul continua sa fie corupt, în ciuda vietii și a mortii Domnului Hristos" (AR, 15 februarie, 1990).

Observati ca omul este corupt deoarece are o natura corupta. În ciuda biruintei asupra ispitei, a oglindirii chipului lui Hristos și a dispozitiei de a muri, mai degraba decât sa comita o fapta gresita, omul are nevoie de "mijlocirea substitutiva", pâna la cea de a doua venire. "Creștinii nu vor asculta niciodata asa cum a facut-o Adam cel desavârsit. . . . Chiar și cele mai bune fapte de ascultare și închinarea noastra sunt patate de coruptia pacatului. . . . Datorita naturii firești care afecteaza chiar și cele mai bune fapte ale noastre" (AR, 15 februarie, 1990).

Gulley crede ca, daca Domnul Hristos ar fi avut o natura pacatoasa, nu ar fi putut asculta legea în mod desavârsit. Singura cale de a avea un caracter desavârsit, pentru a pazi o lege desavârsita, a fost aceea de a prelua o natura libera de orice pacat. Prin urmare, ascultarea desavârsita este strâns legata de natura desavârsita. Nici un om cu o natura pacatoasa, nu poate asculta legea în mod desavârsit și nici nu poate fi lipsit de pacat.

Oare aceasta este neprihanirea prin credinta adventista de ziua a saptea? Sa verificam câteva cuvinte ale inspiratiei. "Trebuie sa asezam vointa noastra de partea vointei lui Dumnezeu și sa hotarâm în mod ferm ca, prin harul Sau, sa fim liberi de pacat" (RH, 1 august, 1893). "Tuturor celor care se predau pe deplin lui Dumnezeu, li se ofera privilegiul de a trai fara pacat" (RH, 27 septembrie, 1906). Va rog sa retineti ca toate aceste declaratii îi descriu pe cei care nu au nici o alta sansa, decât aceea de a trai pâna la cea de a doua venire, într-o natura pacatoasa. "El a dovedit ca este posibil ca omul sa asculte legea în mod desavârsit" (FLB 114). "Hristos a luat asupra Sa natura umana . . . ca sa le poata dovedi barbatilor și femeilor ca pot trai fara pacat" (UL 303). "Hristos a venit pe acest pamânt și a trait o viata de ascultare desavârsita, pentru ca barbatii și femeile sa poata trai, de asemenea, prin harul Sau, o viata de ascultare desavârsita" (RH, 15 martie, 1906). "Hristos a murit pentru a face posibil ca voi sa

încetati sa pacatuiti" (RH, 28 august, 1894). "Cei care sunt cu adevarat sfintiti prin cunoasterea lui Dumnezeu vor aduce o ascultare desavârsita de cerintele lui Dumnezeu" (RH, martie, 1L4, 1895). Inspiratia ne învata în mod clar, ca oamenii cazuti pot asculta legea în mod desavârsit. Nu exista nici o aluzie cu privire la necesitatea unei naturi fara pacat, înainte de a fi posibila o ascultare desavârsita.

Norman Gulley pune un mare accent pe declaratia Ellenei White ca "serviciile noastre religioase" sunt atât de întinate de "uneltele corupte ale umanitatii" încât nu pot avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu "daca nu sunt curatite prin sânge" (6BC 1078). Dar nu este posibil ca, presupunerea ca unealta corupta înseamna natura noastra cazuta, sa nu fie valida? Ellen White spune ca "Domnul Hristos a luat natura noastra, cazuta, dar nu corupta, si nu putea fi corupta, decât daca ar fi acceptat cuvintele Satanei, în locul cuvintelor lui

Dumnezeu" (Ms. 57, 1890; Ms. Release 1211). În lumina acestei descrieri, nu cumva coruptia morala este legata de neascultare si nu de mostenirea ereditara? Cu alte cuvinte, ceea ce corupe uneltele cazute este o neascultare deliberata. Ellen White spune ca adevaratul crestin "este fara orice urma de vinovatie asupra constiintei si fara nici o urma de imoralitate în suflet" (7BC 909). Chiar daca trebuie sa traim în mod constant supusi limitelor naturii cazute, putem fi liberi de orice urma a coruptiei. Daca uneltele corupte ale naturii noastre umane, se refera la posibilitatile noastre corupte si nu la natura noastra cazuta, atunci declaratia ei are o logica perfecta.

Va rog cititi din nou declaratiile lui Gulley de la începutul acestei sectiuni si sa le comparati atent cu declaratiile inspirate. Discrepanta este atât de evidenta, încât orice comentariu în plus ar fi inutil.

Înlocuitorul nostru fara pacat

Evrei 2:14, 15 ne spune ca Domnul Isus avea "sa-l nimiceasca pe cel ce are puterea mortii", prin moarte, si "sa-i izbaveasca pe toti aceia, care prin frica mortii erau supusi robiei toata viata lor". Versetul 17 ne spune ca singura cale prin care Domnul Hristos putea face aceasta era "sa se asemena fratilor Sai", nu în anumite privinte, ci "în toate lucrurile". În continuare, inspiratia declara: "Marea lucrare a rascumpararii putea fi realizata, numai daca Rascumparatorul lua locul lui Adam cel cazut" (RH, 24 februarie, 1874). Domnul Hristos nu putea realiza aceasta lucrare, daca lua locul lui Adam cel necazut, sau daca lua locul unei fiinte inexistente (partial asemenea lui Adam si partial asemenea noua). Pentru a fi Înlocuitorul nostru fara pacat, El a trebuit sa învinga înclinatiile naturii noastre cazute. Ceea ce devenise o forta ne învins pentru om, trebuia transformat de catre Domnul Hristos într-o putere învinsa. Chiar daca aceasta declaratie din Comentariul Biblic AZS nu este inspirata, ea demonstreaza o profunda înțelegere a actului rascumparator al Domnului Hristos. "Domnul Hristos s-a confruntat cu pacatul, l-a învins si l-a condamnat pacatul în sfera în care acesta își exercitase mai înainte domnia si stapânirea. Trupul, terenul victoriilor trecute ale pacatului, a devenit acum terenul înfrângerii si alungarii lui" (Vol. 6, p. 562).

Problema centrala a subiectului întruparii este aceasta: A reusit Dumnezeu sa învinga pacatul în mod real, în cea mai puternica dintre fortaretele Satanei, inima omeneasca decazuta? Daca slabiciunea omeneasca, înclinatiile si dorintele ei ar fi putut fi supuse legii lui Dumnezeu, atunci Satana ar fi pierdut cea mai mare batalie, iar deznodământul marii lupte ar fi fost hotarât cu adevarat. Dar daca Dumnezeu L-ar fi scutit pe Fiul Sau de unele dintre înclinatiile

omenesti, cum ar fi putut fi marea lupta mai aproape de încheierea ei, decât atunci când Satana a fost alungat din cer?

Când Domnul Isus a învins, în cer s-a auzit un glas tare care striga: "Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pășul fratilor nostri a fost aruncat jos" (Apocalipsa 12:10). Dorim cu adevărat să-L lipsim pe Domnul Hristos de marea victorie câștigată, datorită pretenției de a-L face "Înlocuitorul nostru fără păcat"? Vom continua noi să negăm biruința desăvârșită pe care El a câștigat-o, nu numai asupra faptelor păcătoase, ci și asupra naturii noastre umane cazute, slabe și păcătoase, în care Satana a crezut că stăpânește pe deplin, după caderea lui Adam? Să-I îngăduim lui Hristos să fie cu adevărat Înlocuitorul nostru fără păcat și Exemplul nostru desăvârșit. Să fim foarte atenți, ca să păstrăm butucul credinței noastre într-un centru echilibrat. Deoarece, altfel, vom fi în pericolul de a pierde întregul adevăr pe care în apara Adventismul. Numai adevăratul Hristos, care ne oferă o ispasire adevărată, poate duce biserica Sa până la biruința finală.